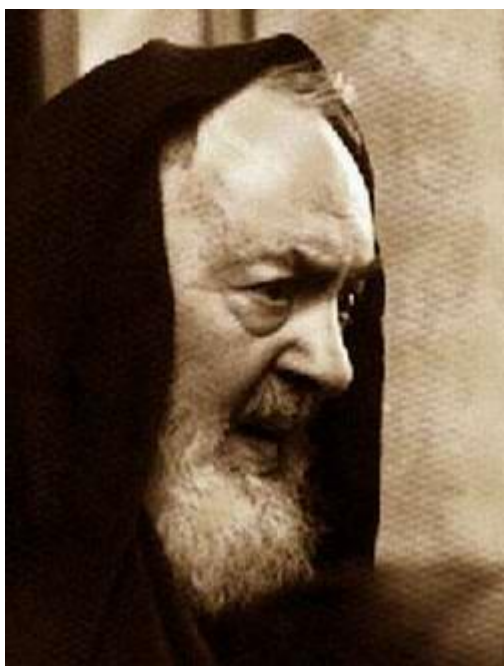

» Otec Pio mluví ke světu «

(díl 2.)

Svatý otec Pio celý svůj pozemský život zasvětil službě Bohu a lidem. Ale i po jeho smrti ho Bůh obdařil milostí dále pomáhat. Na jeho přímlovu dochází i k zázrakům. Kromě toho předal svému spolubratru důležité i povzbudivé informace, které byly postupně otisknuty v časopise REGINA, kterou vydává pan Dr. Mráček. Já se to snažím jen přepsat a uveřejnit na svých internetových stránkách. Svátý otec Pio je mým biřmovacím patronem a jeho život mě oslovuje.

Očistec a nebe

Řekl jsem ti, že jsem pokáním u svatostánku odčinil očistec. Jak se Bohu líbilo. Mohl bych trpět ještě víc a ještě jinak. Byl jsem poznamenán ranami Ukřižovaného, má duše byla vystavena neustálému trýznění, podobnému tomu, které trpěl Ježíš na kříži. Jedině s pomocí Boží jsem mohl tak dlouho žít. Chtěl bys vědět, jak mne oslavil? Můžeš si o tom udělat jen malou představu. Existují nebeské radosti, které se odhalují stále znovu a které plní duši neustálým nadšením. Ale všem se nedostává stejné nádhery.

Duše, která víc milovala, víc trpěla a osvědčila se v ryzejší čistotě, taková je schopna poznat nádherná tajemství nebeského Jeruzaléma. Jsem po boku svého milovaného otce Františka, obklopen serafíny a cherubíny ve hlaholném zpěvu lásky a radostného vzývání.

Na zemi se žije bez víry nebo jen se slabou vírou. Kdo je u Pána stále blízko, měl by působit víc ke spáse duší a měl by svou duši zdobit zásluhami. Blažené ty duše, které se podobají pilným včelám a dosahují nádherné koruny. Místo toho však mnozí „užívají života“ a hřeší. A přece existují neúprosné Boží tresty! Celý nebeský dvůr se s prosbami obrací na Boží všemohoucnost, aby ji usmířil. Proto také vy se modlete a přinášejte oběti.

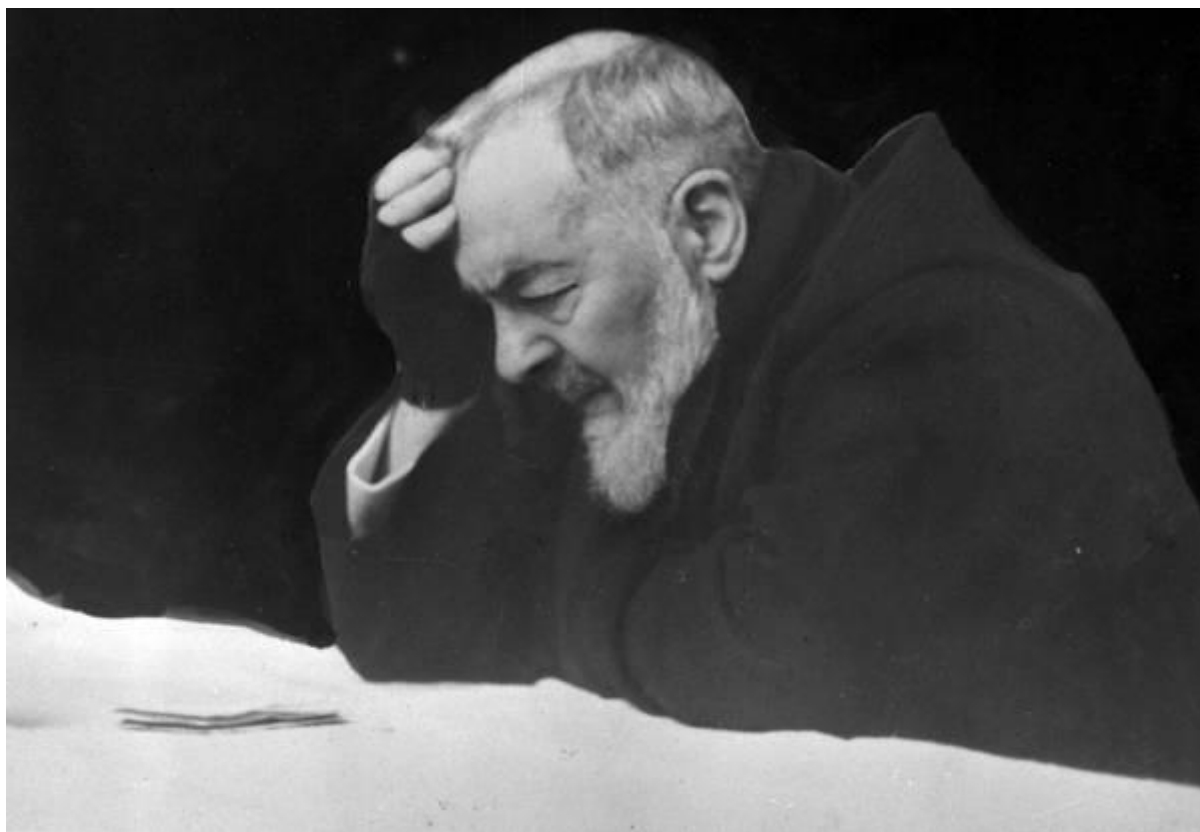
Moc Božího života

Všichni říkají: „Pater Pio mrtvý!“ Ale jak je vůbec možné mluvit o smrti, když někdo dosáhl pravého života? Nesmrtelná duše opouští svou schránku, aby mohla prožívat věčnou blaženost. Mrtvý jsou ti, kdo žijí daleko od Boha, kteří vlastně nemají pravý život, to je život v Boží milosti. Duše, která odumřela bez Boží milosti, žije v temnotách. Její tělo je jako učiněná mrtvola bez skutečného života. Božský život proniká tělem i duší, proto je slovo smrt pro skutečné Kristovy učedníky nesprávným slovem. Mělo by se spíše mluvit o přechodu a o cestě do otcovského domu!

Ve světě se mnoho cestu a duše se přitom vozí v ubohé schránce. Je to tedy duše, její duchovní síly, které tu působí. Běda těm, kdo nevědí, co to znamená, vejít do věčného života.

Cítíme velkou úzkost, protože žijete odcizeni skutečnosti, protože přisuzujete lidskému příliš velký význam a prožíváte život naplněný samými polovičatostmi.

Milujte pravý život, který vede ke Kristu. Tělo má sloužit jako nástroj, aby se cesta k věčnosti utvářela hodnotně. Nebojte se! Kdo dovede správně putovat, dojde triumfu. Je to triumf nesmrtelné duše nad smrtelnou skořápkou, která jednou slavně povstane, aby prožívala také nebeskou blaženost. Čím víc se tělo drží na uzdě umrtvováním smyslových pudů, tím více slouží dobrému a tím nádherněji bude zářit na věčnosti. Smrt není smrtí pro toho, kdo žil Kristův život, nýbrž je vlastně životem. Duše je životodárný střed celého lidského bytí. Sotva je oddělena od těla, odlétá jako šípka k Bohu, ke zdroji života, aby se vrhla do života bez konce. Tváří v tvář těmto skutečnostem nemají duše, které žijí ve stavu milosti, pociťovat strach, když se blíží poslední hodina: vždyť ta je přece přivede před Boží tvář. Nemají mít strach při myšlenkách na setkání se svým Stvořitelem.

Poznámka redakce:

Svatý otec Pio se zmiňuje, že všechny duše prožívají v nebi velkou blaženost, ale že jsou různé stupně blaženosti, podle toho, kolik duše z lásky k Bohu přijala utrpení. Dále připomíná, že ti, kteří si „užívali života a hřešili“, prožívají po smrti těžké až zoufalé utrpení a nemohou to změnit. Člověk po smrti není mrtev, ale vědomí existence jeho bytosti je živější a jasnější než bylo během života na zemi. Tělo má sloužit, jako nástroj, aby se člověk zdokonaloval z lásky k Bohu. Potom má člověk i v utrpení mír v duši. Otec Pio, i po své smrti, potvrzuje důležitost umrtvování a kontrolování smyslových vjemů. Ukazuje, že kdo napodobuje Kristův život, má důvod k radosti a nebojí se své poslední hodiny, neboť v tu chvíli se setká se svým Stvořitelem a bude s ním ve věčné blaženosti.

Pokračování příště.